שם פ' עקיבא תשע"ח - הר מבוה ישרון. ביהכנ"ס

בה

✓ התרגש הצד לבש - לבש ולא לגלות, שהוא מגיע לאמה, ואותם ללבנה.
ונסעו על הדרך באוטובוסים וללבנה אמר שהתרגש, אשרה מנגרת
לעמלוסי קטן שהיה מתיבש להתרגש במלחמה ופה. ר' רשי סנה מגר ו'
ונלחמו מעלת ישראל, שיש לדם כח ההתרגשות, נגד "קרבן" שעמלק,
ומלחמו בתפרש (שמות י"ז) הסמיכו אור הפסוק בובד אבן ונעשה
המלך ובאמת אלוקל בבד משניתה, ונהלו כי אינו הבבדתי אור לבו בנמלה,
שמשרת הלב של קדושה, רצה להשרש בישראל, גם שאמרו שומעת, הלנו מובדו
מלך והלנו בנים, ובשביל שמלך קמלב לשיא השלמה, בגלות הגאולה
המגרש הצד לבש, התחבטות והתעצלות מהחלל והאבן שובקו דמם.
ומרי לדבר שהמגרש הצד לבש היו תשובה לאנו הבבדתי אור לבו
שבן אומרו? הו בן ערכן איקלר להאמר - לעמוד שהו שקעים בתמלמי מלכי
ולא מבקרי - אימתיך בתפיהו, אומרי תלמידי, קם לעמדו כסנהו,
בגלות לעמדו החרש ~~הלב~~ הצד לבש, אל החרש הי' לבש, דהרי
הבבדתי אור לבו, שמשרת הלב, החרש הצד לבש, לעומת החרש
הי' לבש. ובשם שהמעמלות בעלה מלרם שבעקום המגרש הצד
לבש יתגלה החרש הי' לבש, כן להיפך הנגרד להבבדתי אור לבו
הי' המגרש הצד לבש.

אם דבר קטן כ

כלל: יש שלוש לוקחות משמעות - בהבנה. בין מצוה ושרון.

ושמרתם את המצוה, ובמבוקתיו ועל מקרי ושמרתם את המצוות אלו ושמרתם את המצוות, כדרך שאין מחמיצין את המצוות כך אין מחמיצין את המצוות אלו את בנה מצוה לינוף עבור אותה מיד. ומבאן למדנו המה ולמדו לא אי, אין מעכבין של המצוה, דדישון מצבה הנינוי קורה למצוה עיקר. ושם אי דבר שלא מפרגל עבורי דרעו אסוטפתי אסור, היכי עביד מדרעו לסוטפתי. ודרשו ותנוס שם. ולכך צריך שליח ומחלק לפי הנלין, בתדיר קודם, מיהו יש פעם בהנלין קודם. צריך להניח הנלין קודם ושאם אין מעכבין של המצוה. ואותם יש פעם בלי קודם, צריך לעכבו המצוה ולהניח קודם שלו, הרמב עשוה בעצמה הוא דקשרתם ודו. אבל לגבי שליח והנלין, אם אין מעכבין של המצוה עדיף מתדיר קודם.

לכך נוסף ללמוד לגבי הדבר שאל בו רש ופרשת התורה, הרי שאם עבר והתחיל לקרוא פ' התורה, לפני פר' רש, אין אלו להפסיק ולקרוא רש, אלא יגמור של התורה אחר אם מעכבין של המצוה. ובמקום הפסק הטעם לגבי רש שבר בחנוכה, דיש התחיל לקרוא בשל חנוכה, יסיים ויחתך של רש, מאחר אין מעכבין כרי. (נר דרמאי שבשל לוי כן), ועוד אם ההפסדה, בגידון זה, תהיה של רש, כיון פסלים מינו אי דניחוי דמי בהפסדה פ' התורה מוצבר בו רש, בהשון בגמר לתורה, שבר אם ולבר שבר. ואם התורה ובכ.

עכשיו לדון והפסיק הכל, דהכלל אין מעכבין של המצוות ועדיף מתדיר קודם.